

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **I. A.**, nar.,
státní příslušnost: Ukrajina,

zastoupena Mgr. Pavlem Čižinským, advokátem,
sídlem Baranova 1029/33, Praha 3,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,

sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2018 č. j. OAM-596/ZA-ZA11-VL11-2017,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobkyni mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Žalobkyně uvádí, že o mezinárodní ochranu požádala v roce 2017 z důvodu poměrů na Ukrajině. Žila v Dněpropetrovské oblasti, kde byla velmi špatná situace. V roce 2015 se stala obětí násilí ze strany mužů v maskovaných uniformách a viděla výbuch granátu na autobusové zastávce.
3. Žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která se týká posuzování azylových žádostí ruskojazyčných obyvatel východní Ukrajiny, a zejména osamělých žen bez doprovodu, a to pokud jde o sběr informací o Ukrajině, a dále ohledně situace na územích pod kontrolou ukrajinské vlády blízko fronty, a možnosti vnitřního přesídlení.
4. Žalobkyně namítá, že žalovaný veškerá její tvrzení považoval za nerelevantní. V rámci řízení přitom vyjádřila své obavy ze špatné bezpečnostní situace ve městě N., z vojáků, jiných ozbrojenců, a zločinců, sama se stala jednou jejich obětí, kdy toto napadení mohlo mít též sexuální kontext, přestěhování např. do Kyjeva není dle ní možné z ekonomických důvodů. Žalobkyně se domnívá, že sice stručně, avšak přesto jasně označila hrozící újmu. Již jednou se stala obětí, a vyjádřila též přesvědčení o nefunkčnosti ochrany ze strany policie, a uvedla důvody, proč přestěhování v rámci Ukrajiny nic neřeší.
5. Závěry žalovaného jsou založeny na nedostatečném zjištění skutkového stavu, zprávy o situaci na Ukrajině, které žalovaný shromáždil, se jejími problémy vůbec nezabývaly (jak uvedla již ve svém vyjádření z 25. 10. 2017). Dále došlo k chybnému právnímu posouzení věci a nerespektování judikatury soudů, která se vztahuje k velmi podobným až identickým případům.
6. Ve vyjádření upozornila žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 62/2016 ze dne 31. 5. 2017. Šlo v něm o rodinu, která se stala obětí šikany ze strany neoznačených ozbrojenců, kteří je vydírali za účelem získání peněz údajně na financování boje proti separatistům (tzv. Antiteroristická operace, ATO) a rovněž jim i sami majetek zabavovali; rodina dále hovořila o obecně špatné bezpečnostní situaci, kdy dochází k výbuchům a mizí lidé (například ti, kteří se obrátí na policii). Z toho dle žalobkyně vyplývá, že i mimo frontovou linii může být situace taková, že vyžaduje bližší posouzení a nestačí zde obecné informace o situaci na Ukrajině. Nejde tedy o to, zda by do N. dolétávaly střely z frontové linie, nýbrž o to, že celý východ Ukrajiny, který je pod kontrolou kyjevské vlády, je plný ozbrojenců, kteří na frontu směřují, popřípadě za frontou odpočívají, či jinak boj proti separatistům podporují, a že i tyto osoby mohou představovat azylově relevantní nebezpečí. Z rozsudku dále dle žalobkyně plyne nepřipustnost postoje, kdy žalovaný odbyl její napadení tím, že toto nebylo z azylově relevantních důvodů. Z výše uvedeného žalobkyně dále dovozuje, že skutečnost, že uvedla, že je ukrajinské národnosti, nelze vnímat tak, že nemůže být ze strany ukrajinského státu pro svou národnost pronásledována.
7. Z rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 33 Az 3/2016 dle žalobkyně vyplývá, že ohledně možnosti vnitřního přesídlení je – i ohledně Ukrajiny – třeba zkoumat reálnou

proveditelnost tohoto přesídlení a klást si otázku, zda je možné jej po žadateli spravedlivě požadovat. Nelze se spokojit s tím, že žalovaný na str. 10 napadeného rozhodnutí prohlásil, že v rámci Ukrajiny možnost přestěhování existuje, a je zde zákon upravující pomoc vnitřně přesídleným osobám, aniž by žalovaný byl jen konstatoval, zda se tento zákon aplikuje i na jiné osoby než na osoby pocházející z míst pod nynější kontrolou separatistů (jak na toto poukázal i rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 197/2016 v bodě 18), natož aby zkoumal aplikaci tohoto zákona v praxi.

8. V rozsudku sp. zn. 4 Azs 197/2016 ze dne 25. 1. 2017 Nejvyšší správní soud posuzoval případ dvou žadatelek o mezinárodní ochranu pocházejících z města Melitopol, které se obávaly vojáků s neoznačenými uniformami páchajících v opilosti násilnosti za nečinného přihlížení místní policie. K tomu žalobkyně dodala, že ani v jejím případě se žalovaný nijak nezabýval realitou přestěhování v rámci Ukrajiny, ani tím, zda toto lze spravedlivě požadovat. Navíc i současné zprávy o situaci na Ukrajině o zvýšeném riziku sexuálního násilí a obchodování s lidmi pro vnitřně přesídlené osoby i nadále hovoří, viz například poslední zpráva organizace Freedom House z ledna 2018 v bodě G4. Žalobkyně se domnívá, že jelikož je ženou bez mužského doprovodu, napadení, jehož se stala obětí, mělo nepochybně též sexuální komponentu. Dále je třeba i z tohoto rozsudku dovodit, že nemůže obstát tvrzení žalovaného, že není příslušnicí žádné znevýhodněné či cíleně diskriminované skupiny; jako žena bez mužského doprovodu nepochybně je příslušnicí pohlaví, které je v podmínkách vládnoucích na Ukrajině v pozici zranitelnosti. Žalobkyně odkazuje rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 209/2017 ze dne 14. 9. 2017, v němž soud posuzoval případ cizinky ze Záporožské oblasti, která spolu s nezletilým synem trpěla pod důsledky přítomnosti velkého množství ozbrojenců a vojenské techniky, násilnostmi, mizením obyvatel a teroristickými útoky v místě jejich domova. Žalobkyně se domnívá, že i tento judikát je na její situaci aplikovatelný, neboť sice není matkou nezletilého dítěte, ale jakožto osamělá žena je osobou zranitelnou, a ani v jejím případě se žalovaný situací v místě mého pobytu a reálnými možnostmi přesídlení vůbec nezabýval.
9. Napadené rozhodnutí podle žalobkyně opakovaně tvrdí, že v řízení nikdy nehovořila o tom, že by její problémy na Ukrajině souvisely s její příslušností k ruskojazyčné menšině nebo s původem z východu Ukrajiny, že nepatří k žádné skupině osob, která by byla znevýhodněna nebo cíleně diskriminována. Tato skutečnost byla podle názoru žalobkyně patrně důvodem, proč nebylo třeba doplňovat dokazování a vyrovnávat se s rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 62/2016. Je pravdou, že v rámci správního řízení přímo neuvedla, že by násilné jednání, jehož se neznámí uniformovaní ozbrojenci na východě Ukrajiny, a konkrétně ve městě N. dopouští, souviselo s ruskojazyčností tohoto města, ani neuvedla, že by byla na ulici napadena právě proto, že hovoří rusky. Ovšem je třeba dodat, že existence diskriminačního důvodu hraje roli pouze při posuzování důvodnosti žádosti o azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu, a nikoli již při posuzování možnosti udělení doplňkové ochrany dle § 14a téhož zákona, kdy odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 197/2016, bod 22).
10. Z obecně dostupných údajů i z žalovaným shromážděných informací o Ukrajině dle žalobkyně jasně vyplývá, že velká přítomnost vojáků i příslušníků paramilitárních formací na východě Ukrajiny a tolerance k jejich působení, je přímou či nepřímou součástí politiky kyjevské vlády, jak zajišťovat v těchto regionech stabilitu. Poukazuje např. na výslovnou zmínku ve zprávě Odboru azylové a migrační politiky z 24. 7. 2017, v jejíž části

pojednávající o bezpečnostní situaci v jednotlivých oblastech Ukrajiny je například u Dněpropetrovské oblasti uvedeno, že „v roce 2014 proběhly ve městě Dněpro protesty proruský naladěného obyvatelstva. Jakékoli snahy o aktivitu povstalců byly pacifikovány místními milicemi, např. prapor Donbas, podporovaných Ihorem Kolomojským do 2015 gubernátor oblasti“, což tedy naznačuje užití (tehdy ještě) dobrovolnického oddílu proti proruský naladěným občanům Ukrajiny a vyvolává otázku, jakým způsobem jsou eventuální proruské nálady v této oblasti potlačovány dnes.

11. Stěžejní zpráva, kterou žalovaný argumentuje (Zpráva Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 13. 6. 2017), je na stránkách této organizace nedohledatelná a způsob, kterým se žalovaný touto skutečností odmítl zabývat, představuje dle žalobkyně svévolný zásah do jejího legitimního očekávání. Konkrétně žalobkyně ve vyjádření ze dne 25. 10. 2017 požádala žalovaného, aby jí sdělil, kde je tato zpráva dohledatelná, nebo aby ji zaslal jejímu právnímu zástupci. Na tuto výzvu žalovaný nereagoval, z toho žalobkyně dovozuje, že se mohla důvodně domnívat, že v důsledku dalších výhrad uvedených ve vyjádření, hodlá ve sběru informací o Ukrajině pokračovat, a že předmětná zpráva nebude podkladem pro vydání rozhodnutí. Následně však žalovaný vydal rozhodnutí a v něm uvedl argumenty, proč na výzvu nereagoval.
12. Zprávu si údajně měla žalobkyně ofotit při seznamování se se spisem dne 11. 10. 2017, a pokud je určitá zpráva součástí spisového materiálu, nemusí být dohledatelná na internetu. K tomu žalobkyně namítá, že zprávu si samozřejmě mohla dne 11. 10. 2017 okopírovat, ale to nepovažovala za účelné, neboť počítala s tím, že tato zpráva je dostupná na internetové stránce OSN. Žalobkyně se domnívá, že tento postup je v souladu se zásadou hospodárnosti řízení, neboť pokud je určitý text dostupný na internetu, je nepochybně snazší s ním pracovat, než by tomu bylo v případě „ofocení“. Zároveň by takový postup byl snazší i pro správní orgán. Druhou možností by bylo pracovat s tímto textem přímo během seznamování se se spisem, což by bylo z časového hlediska ještě méně hospodárné, neboť v takovém případě by studium desítek stran textu zabralo zřejmě mnoho hodin, během nichž by opět byl přítomen jak pracovník žalovaného, tak i tlumočnick. Navíc, tato práce se zprávami o situaci v zemích původu přímo v úřadovně žalovaného, by byla podstatně méně kvalitní, neboť pro práci s tímto druhem textu je třeba mít přístup k internetu, a na něm ověřovat souvislosti textu. Právní zástupce potřebuje mít text k dispozici též při psaní vyjádření. Pokud by žalovaný sdělil, že na její žádost nebude reagovat, nepochybně by jej požádala o opětovné umožnění seznámit se se spisem. Žalovaný jí ovšem toto nesdělil.
13. Pokud jde o možnost zaslání textu, domnívá se žalobkyně, že toto je povinností žalovaného. Žalovaný jí ovšem nic nesdělil, a až po více než 4 měsících se dozvěděla, že již rozhodl. Podle žalobkyně je správní orgán je na každou žádost povinen reagovat přinejmenším tak, že dá žadateli najevo, že jeho žádosti nevyhoví. Podle žalobkyně se dostupností zpráv o zemi původu zpravidla míní jejich dostupnost na internetu, výjimku tvoří zprávy zpracováváné ad hoc. Sám žalovaný dle ní u většiny informací jejich veřejnou dostupnost na internetu předpokládá, viz stránka <http://www.mvcr.cz/clanek/azyl-migrace-a-integrace-azyl.aspx?q=Y2hudW09NQ%3d%3d>, na níž je vždy uveden i odkaz na webové stránky těchto zdrojů. Zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o Ukrajině jsou podle žalobkyně zřejmě nejpodrobnější, a zřejmě i nej kvalitnější zprávy o Ukrajině, s nimiž žalovaný pracuje. Rozhodně jde o nejdůležitější ze zpráv, které jí žalovaný dne 11. 10. 2017 předložil. Nedohledatelnost této zprávy tak představuje

nedohledatelnost hlavního zdroje informací relevantních pro toto řízení. Žalobkyně poukázala ještě na neaktuálnost zprávy z 13. 6. 2017, neboť od té doby jsou k datu vydání napadeného rozhodnutí k dispozici již dvě aktuálnější zprávy.

14. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. S žalobními námitkami vyjádřil nesouhlas. V průběhu řízení bylo dle něj zjištěno, že důvodem žádosti žalobkyně byla snaha o legalizaci pobytu a obavy z bezpečnostní situace na východní Ukrajině, kde naposledy pobývala. Žalovaný neshledal, že by žalobkyni mělo ve vlasti hrozit pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Incident, o kterém žalobkyně hovořila, byl dle žalovaného kriminálním činem, avšak nejednalo se o azylově relevantní diskriminaci žalobkyně z důvodu její rasy, národnosti, náboženství apod. ze strany oficiálních ukrajinských orgánů či bezpečnostních složek. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně se ohledně tohoto incidentu neobrátila na státní orgány pro pomoc. Tvzení žalobkyně, že takto postupovala proto, že se neměla na koho obrátit, považuje žalovaný za neadekvátní důvody pro nevyužití právních prostředků, které v zemi původu měla. Nelze bez dalšího tvrdit, že by jí státní orgány Ukrajiny ochranu neposkytly. Žádost žalobkyně považuje žalovaný za účelovou s jednoznačným cílem legalizace pobytu. O mezinárodní ochranu žalobkyně požádala v roce 2017, ačkoli na území ČR prokazatelně pobývala a nelegálně pracovala již v roce 2015. Poté se na Ukrajinu vrátila a v roce 2016 opět přicestovala na podkladě litevského víza. O mezinárodní ochranu však tehdy nepožádala, ačkoli situace na Ukrajině byla podle žalovaného totožná se situací současnou. Žalovaný dále odkázal na závazné stanovisko vydané v řízení o správním vyhoštění žalobkyně dne 21. 7. 2017. Důvodem jejího zadržení byla skutečnost, že při odletu na dovolenou předložila cestovní doklad Ukrajiny s vlepeným neoprávněně pozměněným schengenským vízem Litevské republiky, kdy bylo následně zjištěno, že od roku 2016 na území ČR pobývala bez platného víza.
15. Z obstaraných zdrojů (zejména Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) z června 2017 a Informace OAMP) žalovanému není známo, že by v zemi hrozil takový ozbrojený konflikt, který by mohl být důvodem pro udělení doplňkové ochrany. V žádném případě nepopírá existenci ozbrojeného konfliktu na východě země, avšak žalobkyně pochází z oblasti, která je považována za bezpečnou. Žalobkyně neuvedla jakékoli potíže, která by ve vlasti měla se státními orgány, nebyla též trestně stíhána. V případě potíží se soukromými osobami se ve vlasti může dle názoru žalovaného bránit. Žalovaný neshledal ani žádný důvod zvláštního zřetele hodný. K tomu podotkl, že s ohledem na vysokoškolské vzdělání žalobkyně v ekonomickém směru se lze domnívat, že bude mít možnost si na Ukrajině sehnat zaměstnání, možné je i její přesídlení.
16. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyloučily následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
17. K žádosti žalobkyně uvedla, že je rozvedená, bezdětná, nebyla nikdy politicky aktivní, a je zdravá. V ČR byla v roce 2015, poté byla na Ukrajině, a v roce 2016 jela opět do ČR. Důvodem podání žádosti bylo přesvědčení žalobkyně, že se na Ukrajinu nemůže vrátit. Ve městě N. se pohybuje spousta zločinců. Byla přepadena muži v maskovaných uniformách, kdy ji na ulici napadli, sbili, škrtili a chtěli šperky a zlato, strhali z ní oblečení. Jelikož křičela, dotyční muži utekli. Řekli jí však, že pokud o tomto někomu řekne, podřezou ji. Netuší, o koho se jednalo. K uvedenému incidentu došlo v roce 2015 před odjezdem žalobkyně ze země. Dále viděla v Dněpropetrovsku vybuchnout granát.

18. Při pohovoru žalobkyně upřesnila, že na Ukrajině žila dříve s matkou. Má vysokoškolské vzdělání v ekonomické oblasti, pracovala v bance a ve skladu. Ve vlasti žila v neustálém strachu, že se něco stane. Dochází tam často k únosům a mizení lidí. Dále má strach z člověka, který jim pomáhal si opatřit litevské vízum, řekli o něm policii. K incidentu zmíněnému v žádosti mělo dojít na jaře 2015, žalobkyně o něm nikomu neřekla, až nyní psychologovi. Má dlouhodobě pocity strachu související s dřívějšími zážitky. Na Ukrajině však pomoc vyhledat nechtěla. K dotazu, jak došlo k zadržení v ČR, žalobkyně uvedla, že když chtěly s kamarádkou vycestovat, až na letišti se dozvěděly, že mají padělaná víza. Následně se žalobkyně s kamarádkou dozvěděly od policistů, že pokud nemohou zpět na Ukrajinu, mohou si zde požádat o azyl. Následně k tomu žalovaný podotkl, že i kdyby vízum bylo pravé, bylo jen na 90 dní. Ve vlasti žalobkyně neměla žádné problémy se státními orgány. V ČR ani EU nemá žádné vazby. Kdyby se vrátila na Ukrajinu, je to tam stále stejné, nikdo by se jí nezastal. Má též obavy ze stupňování probíhajícího ozbrojeného konfliktu.
19. Součástí spisu je též závazné stanovisko ze dne 21. 7. 2017 se závěrem, že vycestování žalobkyně je možné, emailová komunikace týkající se žádosti o změnu termínu seznámení se s podklady, úřední záznam o nedostavení se k seznámení s podklady pro rozhodnutí ze dne 30. 8. 2017 a protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 11. 10. 2017, ve kterém žalobkyně uvedla, že se písemně vyjádří do 25. 10. 2017. Dále je to vyjádření právního zástupce žalobkyně ze dne 25. 10. 2017 k podkladům pro vydání rozhodnutí s návrhem na doplnění dokazování
20. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Soud ve věci rozhodl při jednání na návrh žalobkyně.
22. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
23. Podle § 12 zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
24. Podle § 14 zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
25. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“

26. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svěvolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
27. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“
28. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“
29. Stěžejní námitkou žalobkyně je, že se domnívá, že obavy, které má z možného protiprávního jednání neznámých osob, kterého se již jednou stala obětí, jsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Dále se obává bezpečnostní situace na Ukrajině, a v této souvislosti namítá nedostatečné posouzení možnosti jejího vnitřního přesídlení ze strany žalovaného.
30. Žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí postupně vypořádal s jednotlivými možnostmi udělení mezinárodní ochrany žalobkyni. Azyl dle §12 písm. a) zákona o azylu žalobkyni neudělil, neboť z jejích tvrzení ani jiných skutečností nevyplývalo, že by na Ukrajině vyvíjela činnost, za kterou by mohla být pronásledována. Žalovaný neshledal důvod pro udělení azylu ani dle §12 písm. b) zákona o azylu, či dle § 14 zákona o azylu.
31. Žalovaný předně nezpochybnil existenci ozbrojeného konfliktu v zemi, naopak konstatoval, že si je samozřejmě této skutečnosti vědom, přičemž je známo, že se konflikt soustřeďuje výhradně do východních částí Ukrajiny, do Luhanské a Doněcké oblasti. Naprostá většina území Ukrajiny je bezpečná a pod kontrolou proevropsky orientované vlády. S tímto závěrem se lze ztotožnit, a odpovídá i judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení ze dne 15. 1. 2015 č. j. 7 Azs 265/2014-17), který se ke konfliktu probíhajícímu v zemi vyjádřil ve smyslu, že jej nelze považovat za tzv. totální konflikt. Z žádných informací nevyplývá, že by se měl přelévat i do dalších oblastí.
32. Pokud jde o tvrzené obavy žalobkyně z pronásledování, soud uvádí následující. Otázkou možné hrozby vážné újmy ze strany soukromých osob se zabýval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 16. 9. 2008 č. j. 3 Azs 48/2008–57 ze dne 16. 9. 2008, přičemž dospěl k tomu, že soukromé osoby mohou být původci pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, a též vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. V usnesení č. j. 5 Azs 7/2019–36 ze dne 10. 10. 2019 Nejvyšší správní soud připomněl, že: „Pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny (např. proto, že vůbec neexistují) či ochotny (např. proto, že určitou skupinu ve společnosti systematicky odmítají chránit, ač ji samy neperzekuuji) poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmu způsobenou nestátními subjekty, rovněž nelze

po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Současně podotkl, že břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu leží na straně žadatele.“

33. Aby bylo možné považovat jednání soukromých za pronásledování, muselo by k němu docházet ze strany státních orgánů, nebo ze strany soukromé osoby, avšak s tím, že by pak toto jednání bylo státními orgány podporováno či tolerováno, a stát by tedy pak nebyl schopen poskytnout dostatečnou ochranu. Žalobkyně přitom neprokázala, že by nebylo možné, aby hledala pomoc u státních orgánů. Na policii se žalobkyně vůbec neobrátila.
34. Žalovaný uvedl, že žalobkyně měla možnost se obracet na ukrajinské státní orgány, kdy bylo zároveň třeba, aby využila právě tyto dostupné vnitrostátní prostředky ochrany. S tímto závěrem se soud ztotožňuje a odkazuje v této souvislosti na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 154/2019-35 ze dne 27. 11. 2019, které mimo jiné potvrzuje možnost se na Ukrajině na státní orgány obracet: *„Pronásledování ze strany soukromých osob již bylo předmětem posouzení zdejšího soudu v mnoha rozhodnutích, např. v rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, ve kterém vyslovil, že má-li žadatel o azyl v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není to bez dalšího důvodem pro udělení azylu ani podle § 12 zákona o azylu, ani podle § 14 citovaného zákona. Dále lze odkázat také na rozsudek ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004-53, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „[p]otíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i patření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.“ Shodně se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003-49, ze dne 31. 3. 2004, č. j. 6 Azs 41/2004-67, a ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 187/2004-49. Rovněž situací policejních orgánů na Ukrajině ve spojení s otázkou pronásledování soukromými osobami se soud ve své judikatuře již zabýval (srov. usnesení ze dne 9. 1. 2019, č. j. 2 Azs 211/2018-37). V souvislosti s možnostmi ochrany na území Ukrajiny lze zmínit např. usnesení ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 Azs 9/2013-36, ze kterého vyplývá, že Ukrajinu nelze považovat za zemi, ve které příslušné orgány vůbec nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před pronásledováním způsobeným nestátními subjekty. Z toho vychází i pozdější judikatura Nejvyššího správního soudu, např. usnesení ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 312/2016-31, či nedávné usnesení ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 451/2018-53. Stěžovatel navíc uvedl, že policie dohledala automobil odcizený jeho nevlastnímu otci.“*
35. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně pochází z Dněpropetrovské oblasti, která je považována za bezpečnou, přičemž zhoršená bezpečnostní situace se této oblasti netýká. V této souvislosti podotkl, že žalobkyně nepřísluší k žádné skupině osob, která by měla být znevýhodněna či cíleně diskriminována, neboť žalobkyně je ukrajinské národnosti, nemá žádné zdravotní omezení, je absolventkou vysoké školy a v minulosti bez potíží pracovala. Žalobkyně též neměla v minulosti žádné problémy s ukrajinskými státními orgány, a ani nebyla trestně stíhána.
36. Soud se s tímto závěrem žalovaného plně ztotožňuje. Žalobkyně k žádosti uvedla mimo jiné, že je rozvedená, bezdětná a zdravá. Nezmínila žádnou skutečnost, která by mohla nasvědčovat tomu, že by se mohlo v jejím případě jednat o jakkoli zranitelnou osobu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, vyjma námitky, že je osamělou ženou bez mužského doprovodu. Soud má za to, že by bylo zcela v rozporu se smyslem institutu mezinárodní ochrany, pokud by pouhý rodinný stav a příslušnost k ženskému pohlaví

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.

založilo zranitelnost ve smyslu mezinárodní ochrany (srovnej § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu). K odkazu žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 209/2017 - 49 ze dne 14. 9. 2017 soud uvádí, že situace žalobkyně je oproti zde zmíněným žadatelům podstatně odlišná. Ve zmiňovaném případě se jednalo o rozvedenou matku s nezletilým dítětem trpícím psychickými problémy. Na místo toho žalobkyně je, jak bylo uvedeno, zletilá, rozvedená, bezdětná a zdravá, o osobu zranitelnou se tedy nejedná. Sama o sobě skutečnost, že žalobkyně je žena bez mužského doprovodu takovou zranitelnost nepředstavuje.

37. K odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 62/2016-87 ze dne 31. 5. 2017 soud uvádí, že tento případ se od případu žalobkyně taktéž odlišuje. Žalobkyně sice vypověděla, že v jejím případě ji měli napadnout muži v maskovaných uniformách, avšak lze souhlasit s žalovaným, že toto jednání bylo „běžným“ kriminálním činem bez jakéhokoli podtextu souvisejícího s její příslušností k ruskojazyčné či jiné menšině. Soud nezpochybňuje problematickou situaci na východě země, žalobkyně však měla možnost se se svými potížemi obracet na státní orgány. Ostatně ani žalobkyně v azylovém řízení neuvedla, že by se na policii obracet nemohla. Rovněž nezmínila žádnou skutečnost, která by jakkoli naznačovala, že by mohla být pronásledována z důvodu její příslušnosti k ruskojazyčné menšině či z důvodu její ukrajinské národnosti. Žalovaný se proto takovými obavami nezabýval a i sama žalobkyně v žalobě uvedla, že je pravdou, že žádné takové skutečnosti během správního řízení netvrdila.
38. K odkazům žalobkyně na další rozsudky (rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 33 Az 3/2016 a rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 197/2016), soud uvádí, že žalobkyně tyto zmiňuje současně s námitkou nedostatečného posouzení možnosti jejího vnitřního přesídlení žalovaným, který se k této otázce měl vymežit zcela nedostatečně. Tuto námitkou soud důvodnou taktéž neshledal, neboť žalovaný uvedl, že je možný návrat žalobkyně přímo do Dněpropetrovské oblasti, ze které pochází, a tudíž se se možnostmi jejího vnitřního přesídlení vůbec nezaobíral, neboť není potřeba. Žalovaný pouze ve vyjádření k žalobě podotkl, že s ohledem na kvalifikaci žalobkyně, by neměla mít problém najít práci ani v případě přesídlení.
39. Výše uvedeným závěrům přisvědčil i Nejvyšší správní soud, který se totožnými námitkami žalobkyně zabýval v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 4 A 19/2018-33, kdy soud má za to, že uvedené závěry jsou použitelné i v tomto řízení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2019 č. j. 5 Azs 232/2018-26 uvedl, že: *„Co se týče stěžovatelčiných – velice obecně vyjádřených – obav z postihu ze strany paramilitárních skupin propojených s ukrajinskou armádou, nepovažuje Nejvyšší správní soud za přílehlavý odkaz stěžovatelky na rozsudek ze dne 31. května 2017, č. j. 5 Azs 62/2016-87; v tehdejší případě stěžovatelé tvrdili, že již byli vystaveni špatnému zacházení ze strany neoznačených ozbrojenců. V rozsudku ze dne 25. ledna 2017, č. j. 4 Azs 197/2016-94, zase Nejvyšší správní soud posuzoval situaci, kdy stěžovatelky (osamělé ženy) vyjádřily poměrně konkrétní obavu ze sexuálního násilí ze strany vojáků navrátilých se z fronty. Stěžovatelka oproti tomu neuvedla žádnou (svou či cizí) konkrétní zkušenost, na jejímž základě by bylo možné její obavy považovat za opodstatněné. Z podkladů, na jejichž základě potvrdil ministr vnitra závazné stanovisko o možnosti vycestování stěžovatelky, rovněž nevyplývá žádné konkrétní nebezpečí pro stěžovatelku v Dněpropetrovské oblasti. Možnost vyhledat na Ukrajině ochranu před trestnou činností či porušováním práv a svobod, potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. května 2018, č. j. 6 Azs 67/2018-29). Opět je třeba zdůraznit, že*

stěžovatelka netvrdila, že by pro ni ochrana před trestnou činností poskytovaná ukrajinskými státními orgány nebyla dostupná. Žalovanému tedy nelze vyčítat, že poměrně obecná tvrzení stěžovatelky vypořádal v podobně obecné rovině zaměřené na situaci na Ukrajině (v Dněpropetrovské oblasti) jako celku. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. června 2005, č. j. 4 Azs 377/2004-75, obecná tvrzení o pronásledování v domovské zemi z důvodu odlišné národnosti (či příslušnosti k určité jazykové skupině), nemohou stačit pro závěr o nemožnosti návratu cizince do země původu. Nelze ani přehlédnout, že stěžovatelka neměla původně v úmyslu požádat v České republice o mezinárodní ochranu, což tvrzení o nebezpečí, které by jí mělo na Ukrajině hrozit, značně zpochybňuje (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. května 2014, č. j. 9 Azs 107/2014-43). Úvahy, z nichž žalovaný, potažmo městský soud vycházeli při svém závěru o možnosti vycestování na Ukrajinu, dle Nejvyššího správního soudu obstojí.“

40. Žalovaný se nedopustil porušení zásady materiální pravdy, naopak se dostatečně zabýval všemi tvrzeními, která žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla. Postupoval v souladu s právními předpisy a judikaturou. „[N]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57). Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany musí podle závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74, při osobních pohovorech postupovat tak, aby žadateli o udělení mezinárodní ochrany umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti (§ 23 zákona o azylu). Z protokolu o pohovoru nevyplývá, že by žalovaný k tvrzením žalobkyně přistupoval jakkoli tendenčně. Žádné z tvrzení žalobkyně však neshledal azylově relevantní.
41. Zároveň žalovaný neopomenul tvrzení žalobkyně porovnat s opatřenými podklady. Námitka žalobkyně, že se podklady opatřené žalovaným jejími problémy vůbec nezabývaly, neobstojí. Pro posouzení aktuální politické a bezpečnostní situace na Ukrajině žalovaný obstaral podklady, jejichž výčet uvedl na straně 3 napadeného rozhodnutí. Podklady zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81 uvedl: „[p]ři používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Také těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují. Jsou zejména z roku 2017, tedy v době rozhodování (únor 2018) byly aktuální. Jedná se zejména o zprávy či informace renomovaných organizací, které se zabývají zkoumáním bezpečnostní situace ve světě a stavem dodržování lidských práv, o jejichž odborné úrovni nelze mít pochybnosti. Žalovaný se adekvátně vypořádal i s návrhem právního zástupce žalobkyně na doplnění dokazování, kdy konstatoval, že jelikož žalobkyně v průběhu řízení vůbec nezminila jakoukoli souvislost svých problémů se svým původem či ruským jazykem, navrženými dokumenty se nezabýval.
42. K námitce žalobkyně, že se měl žalovaný zabývat situací přímo konkrétně v domovské oblasti žalobkyně, kterou je Dněpropetrovská oblast, kdy si měl obstarat podklady pojednávající o situaci přímo v této oblasti, soud uvádí, že žalovaný se situací přímo v Dněpropetrovské oblasti zabýval, kdy na straně 18 rozhodnutí uvedl, že žalobkyně

pochází z města N. v Dněpropetrovské oblasti, která je pod plnou kontrolou současné proevropsky orientované vlády, a která proklamuje vládu demokracie a práva. Tyto závěry žalovaný opřel o výše uvedené podklady. Konkrétně Informace OAMP ze dne 24. 7. 2017 obsahuje v bodě 4.2 zjištění o bezpečnostní situaci v jednotlivých oblastech Ukrajiny. K Dněpropetrovské oblasti zde je uvedeno, že: „V roce 2014 proběhly ve městě Dněpro (dříve Dněpropetrovsk) protesty proruský naladěného obyvatelstva. Jakékoliv snahy o aktivity povstalců byly pacifikovány místními milicemi, např. prapor Donbas, podporovaných Ihorem Kolomojským do 2015 gubernátor oblasti. Podle dostupných informací nedocházelo k žádným dalším bezpečnostním incidentům. Oblast je pod kontrolou ukrajinské centrální vlády.“

43. Soud je názoru, že v situaci, kdy z obecných podkladů o zemi původu vyplývá, že domovská oblast žalobkyně je bezpečná, by bylo již nadbytečné po žalovaném požadovat, aby daný fakt ještě explicitně ověřoval a obstarával za tímto účelem podklady vztahující se přísně k takové oblasti. Pokud námitka žalobkyně směřuje k odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 209/2017-49 ze dne 14. 9. 2017, kde Nejvyšší správní soud uvedl, že se žalovaný situací v oblasti původu žadatelů zabývat měl, pak k tomu soud uvádí, že je sice pravdou, že Nejvyšší správní soud v řešeném případě vyčetl žalovanému, že se dostatečně nezabýval zjišťováním bezpečnostní situace v Záporožské oblasti a související možností vnitřního přesídlení žadatelů, avšak soud se přesto domnívá, že nelze pominout významnou odlišnost tohoto případu od zde řešeného případu žalobkyně, neboť ve zmíněném případě se, jak bylo uvedeno, jednalo o rozvedenou matku s dítětem trpícím psychickými potížemi, kdy oba v minulosti čelili domácímu násilí ze strany bývalého manžela. Jak soud již rovněž uvedl, nelze žalobkyni k těmto žadatelům, pokud jde o tuto životní situaci, připodobnit. Žalobkyně má možnost se navrátit přímo do Dněpropetrovské oblasti nebo případně zvážit přesídlení.
44. Nedůvodná je rovněž námitka žalobkyně ohledně nedostatku v podkladech, kdy jedna ze zpráv, ze které žalovaný při rozhodnutí vycházel, není dohledatelná na internetu a žalovaný ji ani žalobkyni nezaslal. Touto námitkou se též již zabýval Nejvyšší správní soud, soud si proto opět dovoluje odkázat na jeho závěry, které lze vztáhnout i na toto řízení, a se kterými se plně ztotožňuje: „Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit stěžovatelčině tvrzení, že by nedohledatelnost zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině způsobovala nezákonnost rozhodnutí žalovaného či správního orgánu prvního stupně. Tato zpráva je součástí správního spisu a právní zástupce se s ní mohl seznámit a mohl si pořídit její kopii. Právní zástupce však chtěl se zprávou pracovat v jejím originálním znění a setkal se s komplikací v podobě nefunkčního odkazu na stránkách OSN. Taková situace je nepochybně nepříjemná, avšak nelze ji klást za vinu žalovanému a označovat z takového důvodu jeho rozhodnutí jako nezákonné. Žalovaný postupoval zcela v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, protože stěžovatelce dal možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí, tedy i ke zprávě Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, přičemž stěžovatelka tuto možnost využila (viz záznam o nahlédnutí do spisu ze dne 23. 1. 2018, č. j. MV-104565-8/OAM-2017). Nadto Nejvyšší správní soud dodává, že dle skutečností sdělených v kasační stížnosti právní zástupce s anglickými texty běžně pracuje, proto lze předpokládat, že anglický jazyk ovládá na výborné úrovni. Pokud tedy chtěl pracovat s originálním zněním zprávy, mohl se obrátit prostřednictvím kontaktu uvedeného na stránkách Úřadu Vysokého komisaře pro lidská práva na odpovědné osoby a na nefunkční odkaz upozornit nebo si zprávu přímo vyžádat.“ Také v nynějším řízení je předmětná zpráva součástí správního spisu.

45. Žalovaný též podotkl, že se domnívá, že žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu čistě účelově, neboť žádost podala až poté, co s ní bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Jakkoli měla možnost o mezinárodní ochranu žádat již v roce 2015 při svém prvním pobytu v ČR, učinila tak až v roce 2017. Také s tímto závěrem žalovaného je soud ve shodě, neboť pokud by žalobkyně skutečně vnímala své obavy vážně, o mezinárodní ochranu by požádala již v roce 2015, kdy bezprostředně k incidentu došlo, a zároveň by se pravděpodobně do země nevracela.
46. Institut mezinárodní ochrany je třeba vnímat jako skutečně výjimečný prostředek, kterým je možné v mimořádných případech zajistit pomoc lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94: „[a]zylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“ K tomu lze dodat, že ani ekonomické problémy žalobkyně, které jí mohou vzniknout návratem do vlasti, nemohou na tomto závěru nic změnit.
47. Žalovaný se adekvátně vypořádal i s ostatními možnostmi udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. U žalobkyně nejsou splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. a) a b) zákona o azylu, neboť žalovaný neshledal, že by žalobkyni mohlo ve vlasti hrozit nebezpečí vážné újmy, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Možnost udělit žalobkyni doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný rovněž neshledal, neboť uvedl, že dle dostupných informací nelze sice v žádném případě popřít existenci ozbrojeného konfliktu na východě země, tento je však stabilizovaný a je možné, aby se žalobkyně navrátila přímo do své domovské oblasti. Vycestování žalobkyně není v rozporu s mezinárodními závazky ČR dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
48. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobkyně nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
49. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
50. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 22. července 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce